„A Végzet Ereklyéi olyan mesevilágot fest le, ahol imádnék élni. Csodálatos!”
– Stephenie Meyer
A *Twilight* szerzője

New York Times bestseller

A VÉGZET EREKLYÉI

Második könyv

fine selection

Hamuváros

CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

HAMUVÁROS

Negyedik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Apámnak,

aki nem gonosz.

Illetve talán csak egy kicsit.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Soha nem írhattam volna meg ezt a könyvet, ha nem támogat és bátorít szüntelenül írócsapatom: Holly Black, Kelly Link, Ellen Kushner, Delia Sherman, Gavin Grant és Sarah Smith. Szintén nem boldgoultam volna az NB csapat tagjai – Justine Larbalestier, Maureen Johnson, Margaret Crocker, Libba Bray, Cecil Castellucci, Jaida Jones, Diana Peterfreund és Marissa Edelman – nélkül. Köszönetet kell még mondanom Eve Sinaikónak és Emily Lauernek segítségükért (és a szarkasztikus megjegyzésekért), illetve Sarah Rees Brennannek, amiért a világon mindenkinél jobban szereti Simont. Hálás vagyok mindenkinek a Simon & Schusternél és a Walker Booksnál, amiért hittek ezekben a könyvekben. Külön köszönöm szerkesztőmnek, Karen Wojtylának a lila ceruzával írt megjegyzéseket, Sarah Payne-nek a jóval a határidő után is megoldott változtatásokat, Bara MacNeillnek, hogy nyomon követte Jace fegyverarzenálját, illetve ügynökömnek, Barry Goldblattnak, aki mindig közli velem, hogy hülye vagyok, amikor hülye vagyok. Köszönet illeti a családomat is: édesanyámat, édesapámat, Kate Connert, Jim Hillt, Naomi nénikémet és Joyce kuzinomat, amiért mindannyian bátorítottak. És Josht, aki még hároméves sincs.

Ez a keserű nyelv

Ismerem utcáidat, édes városom,
Ismerem az ágaidon rajokban kuporgó
démonokat és angyalokat.
Ismerlek téged, folyó, mintha a szívemben hömpölyögnél.
Harcos lányod vagyok.
Testedből betűk fakadnak,
akár forrásból a víz.
Nyelvek lenyomata vagy te
ahogy beszélünk rajtuk
a város felemelkedik.

Elka Coke

Prológus

Füst és gyémántok

A LÉLEGZETELÁLLÍTÓ ÜVEG ÉS ACÉL ÉPÜLET csillogó tűként emelkedett a magasba a Front Streeten, mintha csak az égre akart volna gombot varrni. A Metropole-nak, Manhattan legdrágább új belvárosi lakóházának ötvenhét emelete volt. A legfelsőn, az ötvenhetediken kapott helyet a legfényűzőbb lakás: egy látványos, fekete-fehérrel berendezett lakosztály. A csupasz márványpadló, amely túlontúl új volt hozzá, hogy megtelepedjen rajta a por, visszatükrözte a csillagoknak a padlótól a mennyezetig érő óriási ablakokon beáramló fényét. Az ablakok üvegét olyan tökéletesre csiszolták, hogy a szemlélő úgy érezhette, semmi sincs közte és a város között, ettől pedig még azokat is elfogta a szédülés, akiknek amúgy nem volt térszonyuk.

Messze odalent Mahnattan és Brooklyn kétoldalt kanyargó fénycsíkjait kettéválasztotta az East River ezüstszalagja, a fölötte átívelő ragyogó hidakkal és a légypiszoknyi hajókkal. Tiszta éjszakákon még a megvilágított Szabadság-szobrot is látni lehetett dél felé – csakhogy ma este leereszkedett a köd, és a Liberty Island elrejtőzött a pára fehér fala mögött.

Akármilyen csodálatos is volt azonban a kilátás, az ablaknál álló férfit nyilvánvalóan nem izgatta különösebben. Keskeny, aszkétikus arcán komor kifejezéssel fordult meg, és indult el a szoba közepe felé. Csizmája sarka hangosan kopogott a márványpadlón. – Nem végeztél még? – kérdezte, és beletúrt hófehér hajába. – Vagy egy órája itt vagyunk.

A padlón térdelő fiú feszülten és sértődötten pillantott fel rá. – A márvány az oka. Masszívabb, mint gondoltam. Nehéz megrajzolni rajta a pentagramot.

– Akkor hagyd a pentagramot! – Közelről azonnal nyilvánvaló lett, hogy fehér haja ellenére a férfi nem volt öreg. Kemény, mogorva arcán nem látszottak ráncok, tekintete tiszta volt és egyenes.

A fiú nyelt egyet, és a keskeny lapockáiból kiálló hártyás szárnyak (farmerdzsekije hátába lyukakat vágtak, hogy helyet csináljanak nekik) idegesen verdesni kezdtek. – A pentagram minden démonidéző szertartásnak szerves része. Ön is tudja, uram. Anélkül...

– Nem vagyunk védve. Tisztában vagyok vele, ifjú Elias. Azért csak folytasd! Ismertem olyan boszorkánymestereket, akik megidéztek egy démont, lyukat beszéltek a hasába, aztán vissza is küldték a pokolba, gyorsabban, mint ahogy te megrajzolsz egy ötágú csillagot.

A fiú nem felelt, csak megint nekiesett a márványnak, ezúttal még türelmetlenebbül. Izzadság csöpögött az orra hegyéről, haját félresöpörte a homlokából. Ujjai között hálószerű hártyák feszültek. – Kész – mondta végül, és sóhajtva nehezedett a sarkára. – Készen van.

– Jó. – A férfi elégedettnek tűnt. – Lássunk neki!

– A pénzem...

– Mondtam már, hogy akkor kapod meg a pénzed, ha sikerült beszélnem Agramonnal. Előbb nem.

Elias felállt, és lerázta magáról a dzsekijét. A szövet a belevágott lyukak ellenére is kellemetlenül összepréselte a szárnyait; amikor végre megint szabadok voltak, kiterjesztette őket, megmozgatva a szoba áporodott levegőjét. A szárnyak egy olajfoltra emlékeztettek: feketék voltak szemkápráztató színekkel átszőve. A férfi elfordította a tekintetét, mint aki nem szívesen látja őket, Eliasnak azonban ez fel sem tűnt. Az óramutató járásával ellenkező irányban körözni kezdett a földre rajzolt pentagram körül, miközben a tűz ropogására emlékeztető démonnyelven kántált valamit. Sziszegve, mint amikor egy gumiabroncsból kiszívják

a levegőt, a pentagram körvonalait hirtelen elborították a lángok. A tucatnyi hatalmas ablaktábla üvegében tucatnyi lángoló ötágú csillag tükröződött. Valami megmozdult a pentagram belsejében: valami formátlan és fekete. Elias egyre gyorsabban kántált tovább, felemelte hártyás kezét, ujjaival finom formákat rajzolt a levegőbe. Ahol elhaladtak, kék tűz ragyogott tovább. A férfi nem igazán beszélte a chthoniait, a boszorkánymesterek nyelvét, néhány szót azonban így is ki tudott hámozni Elias ismétlődő kántálásából: *Agramon, szólítalak. A világok közti űrből szólítalak.*

A férfi egyik kezét a zsebébe csúsztatta. Ujjai kemény, hideg, fémes tárgyat érintettek. Elmosolyodott.

Elias megtorpant. Éppen a pentagram előtt állt, hangja kitartóan emelkedett és süllyedt, körülötte kék tűz ropogott. Egyszerre fekete füstfelhő tört elő a pentagram közepéből, kanyarogva emelkedett felfelé, közben pedig kiterjedt, és kezdett szilárd testet ölteni. Két szem bukkant elő az árnyékban, mint a pókhálóban fennakadt ékkövek.

– *Ki hívott ide világokon át?* – Agramon hangja az összetörő üveg csörömpölésére emlékeztetett. – *Ki hívott ide?*

Elias abbahagyta a kántálást. Mozdulatlanul állt a pentagram előtt – csak a szárnyai verdesték lassan a levegőt. A szobában égés és rothadás szaga terjengett.

– Agramon – mondta a fiú. – Elias vagyok, a boszorkánymester. Én szólítottalak.

Egy pillanatra csend támadt. Aztán a démon elnevette magát, már ha a füstre rá lehet fogni, hogy nevet. A hang, amit kiadott magából, mart, akár a sav. – *Ostoba boszorkánymester* – sziszegte Agramon. – *Ostoba fiú.*

– Te vagy ostoba, ha azt hiszed, hogy csak úgy megfenyegethetsz – felelte Elias, de a hangja éppen úgy remegett, akár a szárnyai. – Annak a pentagramnak a foglya leszel, Agramon, amíg szabadon nem engedlek.

– *Tényleg?* – A füst előretört, újra és újraformálva magát. Egy nyúlványa emberi kéz alakját vette fel, és végigsimította az égő pentagram peremét. Aztán hirtelen lendületet vett, akár a gátat átszakító áradás, s kigomolygott a csillag

körvonalain túlra. A lángok pislákolni kezdtek és elhaltak, Elias pedig sikítva tántorodott hátra. Kapkodva távoltartó és foglyul ejtő varázsigéket kezdett kántálni chthoniai nyelven. Semmi sem történt; a fekete füstgomoly feltartóztathatatlanul tört előre, és lassan kezdett formát tölteni – torz, hatalmas, visszataszító formát. A tüzes, kerek szemek lassan akkorák lettek, mint két csészealj, és hátborzongató fényt árasztottak magukból.

A férfi közönyösen figyelte, ahogy Elias újabb sikollyal sarkon fordul, és futásnak ered. Az ajtóig sem jutott el. Agramon előrelendült, és a fekete massza úgy csapott le a boszorkánymesterre, akár egy teli üst fortyogó kátrány. Elias egy darabig kétségbeesetten igyekezett ellenállni – aztán nem mozdult többé.

A fekete tömeg visszavonult, hátrahagyva a márványpadlón kicsavarodva heverő testet.

– Erősen remélem – mondta a férfi, aki időközben kivette a zsebéből a hűvös fémtárgyat, és most szórakozottan forgatta az ujjai között –, hogy semmi olyasmit nem tettél vele, ami miatt használhatatlanná vált volna. Szükségem van a vérére, ha nem tudnád.

Agramon, a halálos, gyémántszemű fekete füstoszlop megfordult. Tekintetével végigmérte a férfi drága öltönyét, keskeny, közönyös arcát, a bőrét borító fekete Jeleket és a kezében tartott, ragyogó tárgyat. – *Maga fizetett ennek a boszorkánymesternek, hogy idézzen meg? És nem mondta meg neki, mire vagyok képes?*

– Eltaláltad – felelte a férfi.

Agramon kelletlen elismeréssel a hangjában szólalt meg. – *Okosan csinálta.*

A férfi tett egy lépést a démon felé. – Mert okos is vagyok. Ráadásul most már engem szolgálsz. Nálam van a Végzet Kelyhe. Ha nem engedelmeskedsz nekem, számolnod kell a következményekkel.

A démon nem válaszolt azonnal. Végül engedelmesen a földre ereszkedett – egy valódi test nélküli lénynél ez már térdelésnek számított. – *Állok szolgálatára...?*

A mondat udvarias kérdő hangsúllyal ért véget.

A férfi elmosolyodott. – Szólíts Valentine-nak.

Első rész

EGY ÉVAD A POKOLBAN

Azt hiszem, hogy a Pokolban vagyok, tehát ott is vagyok.

Arthur Rimbaud

(Kardos László fordítása)

1

Valentine nyílvesszője

– Haragszol még?

Alec a lift falának támaszkodva figyelte Jace-t a szűk helyiségben. – Nem haragszom.

– Ó, dehogynem. – Jace vádlón bökött fogadott fivérére, aztán felszisszent, ahogy a fájdalom belehasított a karjába. Minden tagja sajgott a délutáni baleset után, amikor háromemeletnyit zuhant korhadt padlódeszkákon keresztül, hogy aztán egy rakás fémhulladék tetejére érkezzen. Még az ujjait is lehorzsolta. Alec, aki csak nemrégiben szabadulhatott meg az Abbadon elleni küzdelem óta használt mankóktól, nem sokkal nézett ki jobban, mint Jace. Ruháit sár borította, haja nedves, összetapadt csíkokban lógott. Arcán hosszú sebhely futott végig.

– Nem haragszom – mondta Alec összeszorított fogakkal. – Csak mert azt mondtad, hogy a sárkánydémonok kihaltak…

– Azt mondtam, szinte kihaltak.

Alec Jace felé bökött a mutatóujjával. – Ha szinte kihaltak – mondta dühtől remegő hangon –, akkor NEM HALTAK KI ELÉGGÉ.

– Értem – bólintott Jace. – Szólok, hogy cseréljék ki a bejegyzést a démonológiai tankönyvben „szinte kihalt”-ról arra, hogy „Alec szerint nem haltak ki eléggé. Ő úgy szereti, ha a szörnyek nagyon, nagyon kihalnak”. Akkor elégedett leszel?

– Fiúk, fiúk! – szólt közbe Isabelle, aki eddig a lift falára erősített tükörben tanulmányozta az arcát. – Ne veszekedjetek! – Ragyogó mosollyal fordult el az üvegtől. – Igaz, egy kicsit akciódúsabb volt a napunk, mint gondoltuk, de én tulajdonképpen jól szórakoztam.

Alec a lányra nézett, és megrázta a fejét. – Hogy csinálod, hogy *sosem* sározod össze magad?

Isabelle mindentudó mosollyal rántott egyet a vállán. – Tiszta a szívem. Taszítja a koszt.

Jace olyan hangosan mordult fel, hogy a lány összeráncolt homlokkal fordult felé. A fiú megrázta sáros ujját, körmeit fekete félholdak keretezték. – Mocskos vagy te kívül-belül!

Isabelle éppen válaszolt volna, amikor a lift fékek nyikorgására emlékeztető hanggal megállt. – Ideje, hogy megjavítsuk ezt az izét – mondta, és felrántotta az ajtót. Jace kilépett utána a folyosóra, alig várva, hogy ledobhassa a páncélját, és beállhasson a forró zuhany alá. Sikerült meggyőznie Alecet és Isabelle-t, hogy menjenek el vele vadászni, bár egyikük sem szívesen vágott neki ilyen kalandnak most, hogy nem volt többé Hodge, aki utasításokat adhatott volna nekik. Jace-nek azonban szüksége volt a harc nyújtotta felejtésre, a figyelmét elterelő gyilkolásra, a gondolatait kikapcsoló sebekre. A többiek pedig tudták, mennyire fontos ez neki, így hát vele tartottak, és addig járták a metró mocskos alagútjait, amíg meg nem találták és meg nem ölték a dragonidae démont. Tökéletes összhangban dolgoztak ők hárman, mint korábban is mindig. Mint azt családtagoknál szokás.

Jace lehúzta a cipzárját, és a falból kiálló egyik fogasra dobta a dzsekit. Alec leült a mellette lévő alacsony padra, és lerúgta sáros csizmáját. Fütyörészni kezdett valami kivehetetlen dallamot az orra alatt, így tudatván Jace-szel, hogy cseppet sem haragszik. Isabelle kihúzta a tűket a hajából, és hagyta, hogy a hosszú fekete tincsek a vállára omoljanak. – Éhes vagyok – jelentette ki. – Bárcsak itt lenne Anya, hogy főzzön nekünk valamit.

– Jobb, hogy nincs itt – mondta Jace, miközben kikapcsolta a fegyvereit tartó övet. – Máris hisztizne a szőnyeg miatt.

– Ebben igazad van – szólalt meg egy hűvös hang. Jace el sem engedte az övet, úgy pördült hátra. Maryse Lightwoodot pillantotta meg, aki karba font kézzel állt az ajtóban. Erős anyagból készült fekete ruhát viselt, amilyet utazáshoz szokott felvenni, Isabelle-éhez hasonlóan fekete haja pedig vastag fonatban lógott a háta közepéig. Jeges, kék szeme, mint a reflektor járta végig a három gyereket.

– Anya! – Isabelle máris rohant édesanyja felé, hogy megölelje. Alec felpattant, és csatlakozott hozzájuk, igyekezvén leplezni, hogy még mindig sántít egy kicsit.

Jace csak állt tovább egyhelyben. Volt valami Maryse tekintetében, ahogy végigmérte őket, amitől meghűlt az ereiben a vér. Biztos nem azzal bántotta meg, amit mondott. Máskor is állandóan azon viccelődtek, menynyire odavan Maryse az antik szőnyegeiért...

– Hol van Apa? – kérdezte Isabelle, miután egyet hátralépett. – És Max?

Szinte észre sem lehetett venni a kurta szünetet, mielőtt Maryse válaszolt volna. – Max a szobájában van. Apátoknak sajnos Alicantéban kellett maradnia. Utána kell még járnia egy fontos ügynek.

Alec, aki általában a húgánál jobban ráérzett mások hangulatára, mintha habozott volna. – Valami baj van?

– Hát ezt én is kérdezhetném. – Maryse hangja egészen száraz volt. – Sántítasz?

Alec rémesen rosszul hazudott. Isabelle gyorsan át is vette tőle a szót. – Volt egy összetűzésünk egy dragonidae démonnal a metróalagútban. Nem nagy ügy.

– És gondolom, a Nagyobb Démon, akivel a múlt héten kaptatok össze, az sem volt nagy ügy?

Erre még Isabelle szava is elakadt. Jace-re nézett, aki úgy érezte, nagyon jól ellenne a lány vádló tekintete nélkül.

– Azt nem láttuk előre. – Jace-nek nehezére esett koncentrálni. Maryse őt még nem is üdvözölte, egy árva szót sem szólt hozzá, de tekintetével továbbra is mintha fel akarta volna nyársalni. Valami üresség kezdett terjedni a gyomrában. Maryse sosem nézett így rá korábban, akármit is csinált. – Hiba volt...

– Jace! – A legkisebb Lightwood elfurakodott édesanyja mellett, és Maryse felé nyúló kezét kikerülve berontott a szobába. – Visszajöttél! Mind visszajöttetek! – Körbefordult, és diadalmasan mosolygott Alecre meg Isabelle-re. – Tudtam, hogy a liftet hallottam.

– Mintha azt mondtam volna, hogy maradj a szobádban – szólt rá Maryse.

– Nem emlékszem – vágta rá Max olyan komolyan, hogy még Alec is elmosolyodott. Max alacsony volt a korához képest – nem látszott többnek hétévesnél –, de örökös komolyságával és túlméretezett szemüvegével idősebb fiú benyomását keltette. Alec kinyújtotta a kezét, és összeborzolta öcscse haját, Max azonban továbbra is Jace-t bámulta csillogó szemekkel. Jace úgy érezte, mintha a gyomrát markoló kéz szorítása engedne valamelyest. Max mindig is hősként tekintett rá, ahogy a saját bátyjára sohasem – talán mert Jace sokkal jobban élvezte a társaságát, mint Alec.

– Azt hallottam, hogy megküzdöttetek egy Nagyobb Démonnal – mondta. – Izgalmas volt?

– Hát... másmilyen volt – nyögte Jace. – Hogy érezted magad Alicantéban?

– Fantasztikusan. Iszonyú frankó dolgokat láttunk. Van egy óriás fegyverraktár, és elvittek néhány olyan helyre, ahol fegyvereket gyártanak. Láttam azt is, milyen új módszerrel lehet szeráfpengéket készíteni, hogy tovább tartsanak, és majd megpróbálom rávenni Hodge-ot, hogy mutassa meg...

Jace önkéntelenül is Maryse-ra pillantott. Tehát Max nem tudja, mi a helyzet Hodge-dzsal? Hát Maryse nem mondta el neki?

A nő látta a tekintetét, és ajka pengevékonyságú vonallá préselődött összse. – Elég legyen, Max. – Megragadta legkisebb fia karját.

Max meglepetten pillantott fel rá. – De éppen Jace-szel beszélgetek...

– Azt látom. – Maryse gyengéden Isabelle felé taszította a fiút. – Isabelle, Alec, vigyétek az öcséteket a szobájába. – Jace! – Egészen feszült volt a hangja, ahogy kimondta a fiú nevét. Mintha láthatatlan savak marták volna a hangokat a szájában. – Mosakodj meg, és gyere a könyvtárba, amilyen gyorsan csak tudsz!

– Nem értem – mondta Alec ide-oda járatva a tekintetét anyja és Jace között. – Mi folyik itt?

Jace érezte, hogy hideg verejték csorog végig a gerincén. – Apámról van szó?

Maryse összerándult, mintha csak az „apám" szó pofoncsapásként érte volna. – A *könyvtárban* – ismételte összeszorított fogain keresztül. – Majd ott tárgyalunk.

Alec jónak látta közbeavatkozni. – Ami azalatt történt, amíg távol voltatok, egyáltalán nem Jace hibája. Mind benne voltunk. És Hodge azt mondta...

– Később Hodge-ról is beszélünk. – Maryse jelentőségteljesen nézett Maxra.

– De Anya – tiltakozott Isabelle –, ha megbünteted Jace-t, akkor bennünket is meg kell büntetned. Úgy lenne igazságos. Pontosan ugyanazokat a dolgokat tettük.

– Nem – szólalt meg Maryse olyan hosszú szünet után, hogy Jace már azt hitte, nem is felel semmit. – Nem ugyanazokat a dolgokat tettétek.

– Az Anime első számú szabálya – mondta Simon. A felhalmozott párnáknak támaszkodva ült az ágya lábánál, egyik kezében egy zacskó csipsszel, a másikban meg a tévé távirányítójával. Fekete pólót viselt KIBLOGOLTAM

ANYÁDAT felirattal, meg a térdénél kiszakított farmert. – Sose húzz ujjat egy vak szerzetessel!

– Tudom – bólintott Clary, majd kivett egy darab csipszet, és a közöttük lévő tálcán billegő szószba mártotta. – Valami oknál fogva mindig sokkal jobb harcosok, mint azok a szerzetesek, akik látnak is. – A képernyőre pillantott. – Azok ott táncolnak?

– Ez nem tánc. Ki akarják nyírni egymást. Ez a csávó annak a másiknak a halálos ellensége, nem emlékszel? Megölte az apját. Miért táncolnának?

Clary a csipszet ropogtatta, és elgondolkodva meredt a képernyőre, ahol animált rózsaszín és sárga örvények kavarogtak két izzó dárdát szorongatva egymás körül lebegő szárnyas férfi között. Alkalomadtán mondtak is valamit egymásnak, de mivel az egész japánul volt kínai felirattal, ez nem sokat segített. – A kalapos fickó – próbálkozott Clary. – Ő volt a gonosz?

– Nem, a kalapos fickó az apa. Ő volt a bűvös császár, és a kalapjában rejtőzött az ereje. A gonosz fickónak volt az a beszélő műkeze.

Megcsördült a telefon. Simon letette a csipszeszacskót, és nekiállt feltápászkodni, hogy felvegye a kagylót.

Clary a csuklójára tette a kezét. – Ne! Hagyd!

– De talán Luke az. Lehet, hogy a kórházból hív.

– Nem Luke – mondta Clary, bár nem volt olyan biztos a dolgában, mint ahogy tűnt. – Ő a mobilomat hívná, nem a te vezetékesedet.

Simon hosszan a lányra nézett, mielőtt visszatelepedett volna mellé az ágytakaróra. – Ha te mondod. – Clary hallotta a kételkedést a hangjában, de a ki nem mondott aggodalmat is: *csak azt akarom, hogy neked jó legyen.* A lány egyáltalán nem volt benne biztos, hogy neki olyan jó most, hogy az anyja a kórházban fekszik mindenféle csövekre meg csipogó masinákra kötve, Luke pedig zombiként kuporog egy műanyag széken az ágya mellett. Mindeközben ráadásul folyamatosan Jace miatt aggódott, és vagy egy

tucatszor felvette a telefont, hogy hívja az Intézetet, de aztán mindig tárcsázás nélkül tette vissza a helyére a kagylót. Végtére is ha Jace beszélni akar vele, akár ő is felhívhatja.

Talán hiba volt bevinni Jocelynhoz. Clary annyira biztos volt benne, hogy ha édesanyja meghallja az elsőszülött fia hangját, azonnal magához tér. Nem így történt. Jace mereven és zavartan állt az ágy mellett, az arca olyan volt, akár egy festett angyalé, és csak bámult közönyös szemekkel. Clary végül kijött a sodrából, és rákiabált, mire Jace rögtön visszaordított, és kirohant a kórteremből. Luke kimerült arcán szinte tudományos érdeklődéssel nézett utána. – Most először láttalak benneteket testvérekként viselkedni – jegyezte meg.

Clary nem felelt. Nem lett volna értelme megmondania, hogy mennyire szeretné, ha Jace nem lenne a bátyja. De hát az ember nem tépheti ki a testéből a DNS-ét, bármennyire is szeretné, hogy képes legyen rá. Bármennyire is boldoggá tenné.

De ha a boldogság nem is jöhet össze, gondolta Clary, legalább itt Simonnál, a fiú hálószobájában igazán otthon érezheti magát. Elég régóta ismerték egymást ahhoz, hogy még emlékezzen rá, amikor Simon egy tűzoltóautó alakú ágyban aludt, a sarokban meg hegyekben álltak a legók. Ágyként most egy a nővérétől kapott tarka csíkos huzattal bevont matrac szolgált, a falakat meg olyan együttesek poszterei díszítették, mint a Rock Solid Panda vagy a Stepping Razor. A sarokban a legók helyére Simon egy dobfelszerelést zsúfolt be, vele szemben pedig egy számítógép állt. A monitoron még mindig ott villódzott a *World of Warcraft* kimerevített pillanata. Clary majdnem olyan otthonosan érezte magát, mint a saját szobájában – ami viszont nem létezett többé, úgyhogy még mindig ez volt a legjobb megoldás.

– Megint csibik – jegyezte meg komoran Simon. A képernyőn egyszerre mindenki átváltozott saját maga apró babaverziójává, és most egymást

üldözték mindenféle lábasok meg serpenyők között. – Elkapcsolok innen – jelentette be a fiú, és megragadta a távirányítót. – Unom ezt az animét. Fogalmam sincs, mi történik, és egyáltalán nincs benne szex.

– Hát persze, hogy nincs – mondta Clary, újabb darab csipszért nyúlva. – Az animét az egész család szórakoztatására találták ki.

– Ha mégsem családi szórakozásra vágysz, ránézhetnénk a pornócsatornákra – vetette fel Simon. – Mit néznél inkább? *A 101 kis szukát* vagy a *Botkormányos 2*-t?

– Add ide! – nyúlt Clary a távirányító után, de Simon elnevette magát, és máris csatornát váltott.

Egyetlen pillanat alatt szakadt benne a nevetés. Clary meglepetten nézett fel. Simon üres tekintettel meredt a képernyőre. Egy régi fekete-fehér film ment rajta – a *Drakula*. Clary már látta korábban, az édesanyjával. Lugosi Béla keskeny fehér arca látszott éppen az ismerős magas gallérok között, ajkai közül pedig kivillantak hegyes fogai. – Sosem iszom... bort – mondta erős magyar akcentusával.

– Imádom azokat a gumi pókhálókat – jegyezte meg Clary, amilyen könnyedén csak tudta. – Totál látszik rajtuk, miből vannak.

Simon válasz helyett talpra ugrott, és az ágyra dobta a távirányítót. – Rögtön jövök – mondta. Arca olyan színt vett fel, mint a téli égbolt közvetlenül eső előtt. Clary keményen az ajkába harapott, úgy nézett utána. Amióta édesanyja a kórházba került, most először jutott eszébe, hogy talán Simon sem éppen boldog.

Miközben egy törölközővel a haját szárította, Jace elmélyülten tanulmányozta saját arcát a tükörben. Egy gyógyító rúna helyre tette a legcsúnyább sebeket, de a szeme alatti árnyékokat és a kemény vonalakat a szája sarkában az sem tüntethette el. Fájt a szeme, és kissé szédült. Tudta, hogy reggel ennie kellett volna valamit, de rémálmoktól forgó gyomorral, lihegve ébredt.

Nem volt kedve evéssel pepecselni, csak az volt a fontos, hogy izzadva, sebesüléseket szerezve levezethesse az álmok okozta feszültséget.

Félredobta a törölközőt, és vágyakozva gondolt az édes fekete teára, amit Hodge szokott főzni az üvegház éjjel virágzó növényeiből. Az ital elvette az éhséget, és jóleső energiával töltötte fel. Hodge halála óta Jace többször is megpróbálkozott vele, hátha elő tudja állítani ugyanazt a hatást, ha a növények leveleit egyszerűen vízben megfőzi, de csak keserű, hamuízű folyadékot sikerült készítenie, amitől fulladozva köhögni kezdett.

Mezítláb caplatott át a hálószobába, ahol magára kapta a farmerét és egy tiszta inget. Komoran simította hátra nedves, szőke haját. Hagyta, hogy túl hosszúra nőjön, és most a szemébe lógott – Maryse ezért biztosan le fogja tolni. Mindig megtette. Ha Jace nem is volt Lightwoodék édesfia, éppen akként bántak vele tízéves kora óta, amikor apja halálát követően örökbe fogadták. Apja állítólagos halála után, emlékeztette magát Jace, ahogy a kellemetlen, üres érzés visszatért a gyomrába. Az elmúlt pár napban úgy érezte magát, akár egy töklámpás: mintha egy villával kivájták volna a beleit, aztán egy szemétdomb tetejére hajították volna, miközben a széles vigyor egyetlen pillanatra sem fagyott le az arcáról. Gyakran elgondolkozott rajta, hogy vajon igaz-e valami abból, amit saját magáról vagy az életéről gondolt. Azt hitte, árva – de nem volt az. Azt hitte, nincsenek testvérei – de volt egy húga. *Clary.* A fájdalom most már erősebben támadt, de így is sikerült magába fojtania. Tekintete az asztalon heverő törött tükördarabra tévedt, amiben még mindig ott látta a zöld lombokat és a hűvös kék égboltot. Idrisben lassan beesteledett. Jace-t eltöltötte az üresség, ahogy felrángatta a bakancsát, és elindult a könyvtárba.

Miközben lefelé csattogott a kőlépcsőkön, azon gondolkodott, mit akarhat Maryse négyszemközt megtárgyalni vele. Ahogy ránézett, valószínűleg

le fogja gorombítani, és talán még meg is pofozza. Nem is emlékezett rá, mikor emelt rá Maryse utoljára kezet. Lightwoodék nem voltak hívei a testi fenyítésnek – ez pedig komoly változásnak számított ahhoz képest, hogy azelőtt Valentine nevelte, aki a legváltozatosabb fegyelmezési eszközöket vetette be, hogy engedelmességre szoktassa. Jace Árnyvadász bőre mindig meggyógyult, elfedve a bizonyítékokat. Az apja halála utáni hetekben folyton hegeket keresett magán, valamit, ami fizikailag is az emlékéhez köti.

Megérkezett a könyvtárhoz, kopogtatott, és belökte az ajtót. Maryse Hodge öreg foteljában üldögélt a tűz mellett. A magas ablakokon beáramló fényben Jace ősz szálakat vett észre a hajában. Egy pohár vörösbort tartott a kezében, mellette az asztalon díszes üvegkancsó állt.

– Maryse – szólt Jace.

A nő összerándult, és kilöttyentett egy keveset a borból. – Jace. Nem is hallottam, amikor bejöttél.

A fiú nem mozdult. – Emlékszel arra a dalra, amit Isabelle-nek és Alecnek énekeltél, hogy el tudjanak aludni, amikor egy kicsit féltek a sötétben?

Maryse meglepettnek tűnt. – Miről beszélsz?

– Mindig hallottam a falon keresztül – magyarázta a fiú. – Alec szobája az enyém mellett volt.

Maryse néma maradt.

– Franciául volt – mondta Jace. – A dal.

– Nem tudom, miért emlékszel egyáltalán ilyesmire. – Maryse úgy nézett a fiúra, mintha az megvádolta volna valamivel.

– Nekem soha nem énekeltél.

Alig észrevehető szünet következett, majd: – Hát persze – felelte a nő. – Te soha nem féltél a sötétben.

– Milyen tízéves az, aki sosem fél a sötétben?

Maryse szemöldöke a homloka közepére szökött. – Ülj le, Jonathan! – szólt. – Most.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

A fiú lassan – éppen elég lassan ahhoz, hogy bosszantsa Maryse-t – átvonult a szobán, és ledobta magát az egyik széles támlájú székre az íróasztal mellett. – Jobb lenne, ha nem hívnál Jonathannak.

– Miért ne? Ez a neved. – Elgondolkodva nézett a fiúra. – Mióta tudod?

– Mit mióta tudok?

– Ne játszd a hülyét! Pontosan tudod, mit kérdezek. – Ujjai között forgatta a poharát. – Mióta tudod, hogy Valentine az apád?

Jace megfontolt és elvetett számos választ. Általában könnyedén meg tudta nevettetni Maryse-t, és jól kijöttek egymással. Azon kevesek közé tartozott, akik *tényleg* mosolyt tudtak csalni az arcára. – Nagyjából, amióta te.

Maryse lassan megrázta a fejét. – Azt nem hiszem.

Jace ültében kihúzta magát, és ökölbe szorította a fotel karfáján nyugvó kezét. Érezte, hogy kissé remegnek az ujjai, és azon gondolkodott, történt-e vele azelőtt ilyesmi. Világéletében biztos volt a keze. – Nem hiszel nekem?

Hallotta a hitetlenkedést a saját hangjában, és magában elhúzta a száját. Hát persze, hogy Maryse nem hisz neki. Nyilvánvaló volt attól a pillanattól fogva, hogy megérkezett.

– Ennek semmi értelme, Jace. Hogyan lehet, hogy nem tudtál róla, ki a saját apád?

– Azt mondta nekem, hogy Michael Waylandnak hívják. A Wayland-birtokon éltünk…

– Kedves színfolt – mondta Maryse. – És a neved? Mi a valódi neved?

– Tudod a valódi nevemet.

– Jonathan Christopher. Tudtam, hogy így hívják Valentine fiát. Tudtam, hogy Michaelnek is van egy Jonathan nevű fia. Éppen elég gyakori Árnyvadász-név. Egy pillanatig sem találtam furcsának, hogy mindkét gyerek Jonathan, ami pedig Michael fiának második keresztnevét illeti, hát soha nem kérdeztem. Most viszont, ha belegondolok, nagyon kíváncsi